

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku Spółdzielni Mieszkaniowo-Budowlanej "S" w W.
przy uczestnictwie Miasta W.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 kwietnia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 11 kwietnia 2017 r., sygn. akt V Ca [...] /16,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od m W. na rzecz wnioskodawcy kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W świetle tej regulacji, cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Jednocześnie przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Wskazał, że w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów art. 172 k.c. w związku z art. 336 k.c. jako wywołujących rozbieżności w orzecznictwie, co do charakteru posiadania byłych właścicieli, pozbawionych własności nieruchomości na podstawie dekretu z dnia 26 października 1945 r. o własności i użytkowaniu gruntów na obszarze m. st. W. (Dz.U. z 1945 r. Nr 50, poz. 279 ze zm.) w sytuacji, gdy został złożony wniosek w trybie art. 7 tego dekretu, do czasu rozpoznania tego wniosku.

W sprawie nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołując się na przesłankę z art. 398² § 1 pkt 2 k.p.c. skarżący powinien wykazać, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany dotychczasowej wykładni, podania, na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą

się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2016 r., V CSK 692/15, z dnia 20 listopada 2015 r., III CSK 269/15, nie publ.). Skarżący nie sprostął powyższym wymogom. Powołał się na rozbieżności w orzecznictwie sądów i wskazał na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2017 r., I CSK 587/16 (nie publ.) wraz z powołaną w powyższym wyroku uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1971 r., III CZP 99/70 (OSNC 1972 r., nr 2, poz. 22). Wskazane przez skarżącego rozbieżności mają jednak charakter pozorny. W wyroku z dnia 1 czerwca 2017 r. Sąd Najwyższy wskazał jedynie, że prawie polskim nie obowiązuje zasada, że nikt nie może zmienić samowolnie rodzaju lub tytułu posiadania. W związku z tym posiadacz zależny może przekształcić swoje posiadanie zależne w samoistne i odwrotnie, ale skuteczność - z punktu widzenia zasiedzenia - takiego przekształcenia wymaga, aby posiadacz uczynił to jednoznacznie, tzn. zmanifestował zmianę w sposób widoczny dla otoczenia. W rozpoznawanej sprawie zostało natomiast wykazane, że wnioskodawca i jego poprzednicy prawni korzystali z spornej nieruchomości jakby mieli do niej prawo własności, od początku ich posiadanie miało charakter samoistny i nie istniał problem przekształcenia ich posiadania z zależnego na samoistne. Nie można, więc uznać, że skarżący wykazali istnienie rozbieżności w orzecznictwie sądów, skarga nie zawiera natomiast argumentów świadczących o dalszej wątpliwości w wykładni przepisów art. 172 k.c. w związku z art. 336 k.c.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto na podstawie art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 5 pkt 1 w związku z § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zmianą Dz.U. z 2016 r., poz. 1668).

a.1.